Вперше прочитавши Гомера в перекладі Чепмена

Багато золотих я обійшов країв,
Держав уславлених побачив я немало,
Об'їхав острови, де сонце западало,
Що їх сам Аполлон поетам заповів.
Я чув про обшири, де править од віків
Глибокодумному Гомерові припало,
Та в душу ясністю ще так не повівало,
Аж поки Чепмена почув я вільний спів.

Я тішився, як той, хто вперше серед зір
Планету вистежив — нову, ще безіменну;
Я чувся Кортесом, що кинув орлій зір
На Тихий океан,— і, здогадку шалену
В душі ховаючи, його вояцький збір
Зглядався, стоячи над кручами Дар'єну.